

În seria John Grisham:

... Si vreme e ca să ucizi
Firma
Cazul Pelican
Clientul
Juriul
Camera morții
Frăția
Campionul din Arkansas
Testamentul
Moștenitorii
Ultimul jurat
Partenerul
Mediatorul
Avocatul străzii
Fotbal și pizza
Nevinovatul
Un altfel de Crăciun
Apelul
Asociatul
Ford County
Mărturisirea
Litigiul
Şantajul
Calico Joe
Şirul de platani

Theodore Boone: Puștiul avocat
Theodore Boone: Răpirea
Theodore Boone: Acuzatul

JOHN GRISHAM

Amenințarea

al patrulea caz al lui

THEODORE BOONE

Traducere din limba engleză
ALEXANDRA HRISTACHE

editura rao

Theodore Boone. Amenințarea / John Grisham;

trad.: Alexandra Hristache. - București: Editura RAO, 2014

ISBN 978-606-609-725-3

I. Hristache, Alexandra (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
Theodore Boone: The Activist
Copyright © 2013 by Boone & Boone LLC
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2014
pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-725-3

CAPITOLUL 1

Adversarul era echipa de la Centrală, „cealaltă“ școală din oraș, și un rival serios pentru Școala Generală Strattenburg. De fiecare dată când erau meciuri, jocuri sau orice alte competiții împotriva celor de la Școala Centrală, tensiunea era mai ridicată, publicul mai mare și totul părea pur și simplu mai important. Aceleași lucruri erau valabile și pentru dezbateri. Cu o lună în urmă, echipa de dezbateri a Școlii Generale Strattenburg câștigase partida cu Școala Centrală, ținută acasă la cei din urmă, într-o sală de conferințe plină ochi, iar când rezultatul final fusese anunțat de către juriu, publicul nu se arătase deloc încântat. Se auziseră câteva huiduieli, dar au fost înăbușite rapid. Comportamentul ireproșabil și sportiv era de așteptat indiferent de context.

Şeful echipei de la Strattenburg era Theodore Boone, purtătorul de cuvânt și cea mai la îndemână persoană la care te-ai fi dus dacă se aduna foarte multă presiune. Theo și echipa lui nu pierduseră niciodată, deși nu fuseseră tocmai de neînvins. Cu două luni în urmă, făcuseră remiză cu echipa de fete de la Strattenburg, după o discuție aprinsă pe tema creșterii vârstei minime necesare pentru șoafat de la șaisprezece la optsprezecete ani.

Dar Theo nu se gândeau la alte partide de dezbateri, în acel moment. Stătea pe scenă, așezat la o masă pliantă. Aaron și Joey se aflau în stânga și în dreapta lui, toți trei purtând costume și cravate care îi făceau să pară foarte eleganți. Erau așezați la masă, față în față cu echipa Școlii Centrale. Domnul Mount, consilierul

Respectând prietenul lui Theo, dar și antrenorul echipei de dezbatere, vorbea la microfon, spunând: „Și acum să auzim poziția finală din partea lui Theodore Boone“.

Theo aruncă o privire în public. Tatăl lui stătea în primul rând. Mama lui, o avocată care se ocupa cu cazuri de divorț, era supărată că nu reușise să vină să își vadă fiul în acțiune. Rândul din spatele domnului Boone era ocupat numai de fete, printre care și April Finnemore, prietena apropiată a lui Theo, și Hallie Kershaw, cea mai populară fată de clasa a VIII-a. În spatele lor erau profesorii: doamna Monique, din Camerun, care predă spaniola, preferata lui Theo, după domnul Mount, bineînteleasă, doamna Garman, care predă geometrie, și doamna Everly, care predă limba și literatura engleză. Chiar și doamna Gladwell, directoarea, era acolo. Până la urmă se adunaseră destui pentru o dezbatere. Dacă ar fi fost un meci de baschet sau de fotbal, ar fi fost de două ori mai mulți spectatori, dar era de așteptat, pentru că acele echipe aveau mai mult de trei membri și atmosfera era de multe ori mai antrenantă.

Theo încercă să nu se gândească la lucrurile aceleia, deși îi venea greu. Din cauza astmului nu putea să participe la niciun sport, așa că aceasta era singura lui șansă de a lua parte la o competiție cu audiență. Se bucura de faptul că majoritatea colegilor lui erau terifiati să vorbească în fața unui public, în timp ce lui îi plăcea la nebunie. Justin era expert la driblinguri și putea să arunce la coș de trei ori la rând fără nicio problemă, dar când trebuia să vorbească în fața clasei, se făstăcea ca un copil de patru ani. Brian era cel mai rapid înnotător de treisprezece ani din toată școala și dădea impresia că e stăpân pe sine ca orice atlet, dar dacă îl puneai în fața unei mulțimi, se pierdea cu totul.

Nu și Theo. Petreceau foarte puțin timp în tribune pentru a face galerie celorlați copii; în schimb, se ducea în sălile de tribunal și se uita la avocații care se luptau pentru un caz în fața juraților și a judecătorilor. Urma să devină un mare avocat într-o bună zi și, deși avea doar treisprezece ani, învățase deja că vorbitul în public era foarte important pentru a avea succes. Nu era ușor. În timp ce

se îndrepta spre podium cu o alură profesionistă, simțea cum i se întorcea stomacul și inima îi bătea cu putere. Citise despre mari atleți și ritualurile lor dinaintea competiției și aflase că mulți dintre ei erau atât de tensionați și de agitați, încât unii chiar vomitau. Lui Theo nu îi era greață, dar simțea frica, anxietatea. Un avocat cu experiență în sala de judecată îi spusese: „Dacă nu ai emoții, băiatule, înseamnă că ceva e în neregulă“.

Theo avea cu siguranță emoții, dar știa din experiență că nu vor dura foarte mult. Odată ce meciul începea, fluturii din stomac dispăreau. Luă microfonul în mână, se uită la moderator și spuse:

– Mulțumesc, domnule Mount.

Se întoarse către echipa Școlii Centrale, își drese glasul, își reaminti că trebuie să vorbească încet, clar și răspicat și începu:

– Așadar, domnul Bledsoe are niște argumente valide, mai ales când spune că o persoană care încalcă legea nu trebuie să beneficieze de pe urma acestui fapt. Si că mulți elevi americani, ai căror părinți s-au născut aici, nu au posibilități financiare care să le permită să meargă la facultate. Aceste argumente nu pot fi ignorate.

Theo trase aer în piept și își îndrepta atenția către spectatori, deși evită contactul vizual. Învățase câteva trucuri cât fusese în echipa de dezbatere și unul dintre acestea era să ignore fețele din mulțime. Ar fi putut să îi distra gață atenția. Să îți întrerupă firul gândurilor. În schimb, Theo se uita la obiecte când vorbea – la un scaun gol din partea dreaptă a sălii, la un ceas de pe peretele din spate, o fereastră din stânga – și continua să își plimbe privirea de la un element la altul. Astfel dădea impresia că era pe aceeași lungime de undă cu publicul, dar și sincer și comunicativ. Îl făcea să pară dezinvolt pe podium și asta le plăcea întotdeauna celor din juru. Continuă:

– Totuși, copiii angajaților fără acte – înainte le spuneam imigranți ilegali – nu au nicio șansă acolo unde se nasc, și nici nu pot alege unde să locuiască. Părinții lor iau decizia, ilegală, de a intra în Statele Unite, și fac asta în primul rând pentru că nu au

ce mâncă și își caută de lucru. Nu este corect să pedepsim copiii pentru alegerile părinților. Sunt elevi care merg la această școală, cum sunt și la Școala Centrală, și la orice școală din acest district, care nu ar trebui să fie aici pentru că părinții lor au încălcăt legea. Dar au fost admisi, acceptați și sistemul nostru le oferă educație. Mulți dintre ei sunt prietenii noștri.

Subiectul era foarte delicat și actual. Era o mișcare care se propaga în întregul stat și care milita pentru interzicerea admiterii în școli a copiilor muncitorilor fără acte. Cei care susțineau această cauză argumentau că numărul mare al „celor aflați în ilegalitate” (1) va duce de râpă sistemul universitar; (2) va lua locurile elevilor americanii și (3) va consuma milioane de dolari plătiți din taxele adevăraților cetățeni americanii. Echipa adversă se descurcase foarte bine în punctarea acelor argumente, până în acel moment al dezbaterei. Theo continuă:

– Legea cere acestui sistem educativ să accepte și să educe toți elevii, indiferent de unde vin. Dacă statul este obligat să plătească pentru primii doisprezece ani de studii, de ce să le închidă ușa în nas când vor fi gata să intre la facultate?

Theo avea câte ceva notat pe o foaie așezată pe pupitru din fața sa, dar refuza să-și coboare privirea spre ea. Juriului îi plăceau concurenții care nu se uitau în jos și el știa că prin asta câștiga puncte. Toți cei trei băieți din echipa Școlii Centrale se uitaseră pe notițe. Ridică un deget și spuse:

– În primul rând, trebuie să ne întrebăm dacă e corect. Toți părinții se așteaptă să urmărească o facultate. Face parte din visul american. Astfel că pare nedrept să adopți o lege care va interzice multor elevi de-a noștri și multor prietenii să fie admisi la facultate.

Ridică un al doilea deget.

– În al doilea rând, competiția a fost întotdeauna un lucru bun. Poziția domnului Bledsoe este aceea că cetățenii Statelor Unite ar trebui să aibă prioritate la admitere pentru că părinții lor au fost primii aici, chiar dacă unii dintre acești elevi americanii

nu au calificative atât de bune precum cei ai căror părinți sunt muncitori fără acte. Nu ar trebui ca facultățile să admită cei mai buni candidați? În acest stat sunt numai 30 000 de locuri la facultăți anual. De ce trebuie să aplicăm un tratament special? Dacă facultățile noastre admit cei mai pregătiți elevi, nu vor deveni astfel mai bune? Bineînteles că da. Nimici nu ar trebui admis decât dacă merită cu adevărat, aşa cum nimici nu ar trebui respins din cauza locului de unde provine.

Domnul Mount se străduia să își stăpânească un zâmbet. Theo era pe val și el își dădea seama de asta. Reușise să aibă un ton puțin iritat, dar nu prea teatral, exact cât trebuia pentru a transmite mai bine mesajul – *e atât de evident, încât nu văd cum mă poate contrazice cineva*. Domnul Mount îi cunoștea tactica. Theo se apropia de lovitura de grație.

Ridică și un al treilea deget.

– Ultimul argument este acesta... Luă o pauză, trase aer în piept și se uită prin multime ca și cum ultimul lui argument, oricare ar fi fost, avea să fie atât de clar și de adevărat, încât nimici nu avea să-l poată contesta. Sunt multe studii care demonstrează că persoanele care au obținut diplome de absolvire a facultății au mai multe oportunități, locuri de muncă mai bune și salarii mai mari decât ceilalți. Este un start bun în viață. Iar salariile mai mari înseamnă impozite mai mari, ceea ce va conduce la școli și facultăți mai bune. Probabilitatea de a ajunge somer este mai mare în cazul persoanelor care nu au avut șansa de a urma o facultate, ceea ce duce la o serie de alte probleme.

Theo mai făcu o pauză și își verifică primul nasture de la sacou. Știa că acesta era în regulă, dar voia să afișeze un aer de maximă incredere.

– În încheiere, acest concept conform căruia facultățile trebuie să le trântească ușa în nas elevilor ai căror părinți vin aici în mod ilegal este o ideea rea. A fost deja respinsă de douăzeci de state. Din acest motiv Departamentul de Justiție din Washington a promis că va da în judecată statul nostru, în cazul în care va fi adoptată

această lege. Denotă lipsă de viziune, intenții dușmănoase și este pur și simplu nedrept. Aceasta este țara oportunităților și la un moment dat, în trecut, strămoșii noștri au venit aici ca imigranți. Suntem o națiune de imigranți. Vă mulțumesc.

Domnul Mount apără pe marginea scenei, în timp ce Theo se întorcea la locul lui. Zâmbi și spuse:

– Vă rog să aplaudăm ambele echipe.

Publicul, căruia până atunci îi fuseseră interzise să manifeste orice gesturi de susținere, aplaudă călduros.

– Să luăm o scurtă pauză, adăugă domnul Mount.

Theo, Aaron și Joey se ridicară și merseră în cealaltă parte a scenei pentru a da mâna cu membrii echipei adverse. Toți cei șase băieți erau ușurați să scape de tensiunea din timpul concursului. Theo dădu din cap uitându-se la tatăl său, iar acesta îl aprobă. Foarte bine.

Câteva minute mai târziu, juriul anunță câștigătorii.

Theo își dăduse jos cravata și sacoul și acum se simțea ceva mai confortabil în uniforma lui kaki, deși cămașa cu guler alb, cu ultimul nasture desfăcut părea puțin prea elegantă. Orelle se terminaseră; sunase de ieșire pentru ultima oară în acea zi de miercuri, iar Theo se îndrepta către sala de muzică pentru puțină activitate extrașcolară. Pe drum, câțiva elevi de clasa a VIII-a îl felicitară pentru prestația de la dezbatere. Zâmbi și le mulțumi din mers, ca și cum nu ar fi fost aşa o mare scofală, dar în sinea lui era destul de mândru. Savura o altă victorie, dar făcea asta fără înfumurare. „Să nu îți se urce niciodată la cap“, îi spusese cândva un avocat cu experiență, „pentru că următoarea curte de jurați îți poate frângă inima“ sau, în cazul lui, următoarea dezbatere putea fi un dezastru.

Intră în sala mare, apoi trecu într-o cameră de repetiții mai mică, unde câțiva elevi își scoteau instrumentele muzicale, pregătindu-se de curs. April Finnemore își inspecta vioara, când se apropie Theo.

– Bravo, spuse ea încet. April nu vorbea niciodată suficient de tare încât să audă și altcineva. Ai fost cel mai tare.

- Mulțumesc. Mulțumesc că ai venit. A fost un public ca lumea.
- O să ajungi un avocat foarte bun, Theo.
- Cam ăsta-i planul. Nu știu unde să încadrez muzica.
- Muzica se încadrează oriunde, spuse ea.
- Dacă zici tu...

CAPITOLUL 2

Theo deschise o cutie mare și scoase cu grijă un violoncel, unul din recuzita școlii. April și câțiva elevi aveau propriile instrumente. Alții, cum era și Theo, încă le mai împrumutau pe cele ale școlii pentru că nu erau siguri cât își vor continua educația muzicală. Theo mergea la orele de muzică pentru că îl convingește April și pentru că mama lui era încântată de idee.

De ce violoncel? Nici el nu era sigur și nici măcar nu își mai amintea de ce făcuse acea alegere. Într-o orchestră de coarde sunt mai multe viole și viori, un contrabas, cel puțin un violoncel și de obicei un pian. Fetele păreau mai degrabă să prefere violele și viorile, iar Drake Brown alesese contrabasul. Nimenei nu cântă la violoncel. Theo știuse din momentul în care pusește prima oară mâna pe el că nu va învăța niciodată să cânte bine la el.

Ora de muzică era ultima adăugare la programul pentru următoarele șase săptămâni și fusese anunțată ca un curs de începători, de nivelul zero, pentru elevii care nu știau să cânte la niciun instrument și care nu aveau decât puțină pregătire muzicală sau deloc, ba chiar și pentru cei lipsiți de talent. Theo se încadra perfect, ca și majoritatea celorlalți copii. Era un curs care nu crea presiune, o oră pe săptămână, și îmbina utilul cu plăcutul.

Profesorul responsabil de distracție era domnul Sasstrunk, un bătrânel sprinten, cu părul lung și cărunt, ochi căprui și neastămpărați, cu multe ticuri nervoase, îmbrăcat mereu în același sacou maro în carouri. Susținea că dirijase mai multe orchestre de-a lungul carierei sale și preda muzică la Colegiul Stratten de zece ani. Avea un simț al umorului foarte dezvoltat și râdea când copiii greșeau, ceea ce se întâmpla frecvent. Treaba lui, spunea el, era să le arate frumusețea muzicii, să îi facă „să prindă gustul”. Nu visa să îi transforme în muzicieni.

– Hai să învățăm numai câteva lucruri esențiale, să aveți o bază, copii, să exersăm puțin și vedem unde ajungem, spunea el în fiecare săptămână.

După primele patru ore, nu numai că se distrau de minune,

dar începuseră să ia în serios educația lor muzicală.

Însă asta avea să se schimbe în curând.

Domnul Sasstrunk întârziase zece minute și când intră în sala de repetiții, părea obosit și îngrijorat. Zâmbetul lui caracteristic dispăruse. Se uita la copii ca și cum nu știa sigur ce să spună, apoi începu:

– Acum vin din biroul directorului și se pare că am fost dat afară.

Cei doisprezece copii din sală se uită nesiguri unul la altul. Domnul Sasstrunk părea gata să plângă. Continuă:

– Mi s-a explicat că școlile din oraș sunt nevoie să facă o serie de reduceri de fonduri. Se pare că nu mai au destui bani, aşa că o parte din orele mai puțin importante sunt eliminate. Îmi pare rău, copii, dar acest curs tocmai a fost anulat. S-a terminat.

Elevii rămaseră înmormâniți. Nu doar că pierdeau un curs care le plăcea, dar le părea rău și pentru domnul Sasstrunk. La unul dintre cursuri, glumise în legătură cu economisirea salariului mic pe care îl primea de la școală pentru a-și completa colecția de CD-uri cu operele celor mari compozitori.

– Nu mi se pare corect, spuse Drake Brown. De ce mai încep un curs pe care nu îl pot duce la capăt?

Domnul Sasstrunk nu avea răspuns.

– Va trebui să întrebă pe altcineva, zise el.

– Nu aveți contract? întrebă Theo, apoi își dori să nu fi spus nimic. Nu era treaba lui dacă domnul Sasstrunk avea sau nu aşa ceva. Cu toate acestea, el știa că toți profesorii din sistem semnaseră un contract pe un an de zile la începutul școlii. Domnul Mount le spusește asta la ora de cultură civică.

Domnul Sasstrunk reuși să zâmbească și spuse:

– Ba da, sigur, dar nu e cine știe ce contract. În el se stipulează clar că școala poate să anuleze cursul din orice motiv întemeiat. E tipic.

– Nu e un contract prea grozav, murmură Theo.

– Nu prea. Îmi pare rău, copii. Se pare că s-a terminat. Mi-a făcut plăcere și sper că și vouă v-a plăcut. Unii dintre voi au ceva talent, alții nu, dar, cum am mai spus, cu toții aveți capacitatea de a învăța să cântați la un instrument, cu multă muncă și exercițiu. Să țineți minte că totul e posibil dacă faceți eforturi. Vă urez succes.

După ce încheie, domnul Sasstrunk se întoarse agale și trist și ieși din încăpere.

Ușa se închise în liniste și, pentru câteva secunde, elevii se uitără la ea în tăcere. În sfârșit, April vorbi:

– Theo, fă ceva. Nu e corect.

El stătea în picioare.

– Hai să mergem la doamna Gladwell. Cu toții. Ne ducem peste ea în birou și nu plecăm până nu stă de vorbă cu noi.

– Bună idee.

Îl urmară afară din sala de muzică și mărsăluiră în grup. Trecură prin hol, traversară curtea școlii până în corpul principal, străbătută corridorul lung și ajunseră într-un final în anticamera de lângă biroul directorului, chiar în fața ușilor principale. Intrără hotărât și merseră în față biroului domnișoarei Gloria, secretara școlii. Una dintre multele ei sarcini era să stea de pază la ușa de la biroul doamnei Gladwell. Theo o cunoștea bine pe domnișoara Gloria și la un moment dat o sfătuise ce să facă atunci când fratele ei fusese prins conducând beat.

– Bună ziua, spuse ea, uitându-se pe sub ochelarii de pe vârful nasului.

Tasta foarte concentrată și părea puțin iritată de faptul că încăperea se umpluse deodată cu doisprezece elevi de clasa a VIII-a supărăți.

– Bună ziua, domnișoară Gloria, spuse Theo, zâmbind. Am vrea să vorbim cu doamna Gladwell.

– Care-i problema?

Îi stătea în fire să vrea să știe ce treabă aveai, înainte să apuci să discuți problema cu doamna Gladwell. Avea reputația de cea mai băgăcioasă persoană din școală. Theo știa din experiență că

mai devreme sau mai târziu Gloria urma să afle ce puneau copiii la cale, aşa că știa cum să intre în jocul ei.

– Eram înscriși la cursul domnului Sasstrunk, explică el. Cel care tocmai a fost anulat. Vrem să vorbim cu doamna Gladwell despre asta.

Domnișoara Gloria își arcui sprâncenele ca și cum aşa ceva era pur și simplu imposibil.

– E într-o întâlnire foarte importantă, spuse ea, făcând un semn cu capul spre ușa biroului. Era închisă, bineîmteles, ca de obicei. Theo fusese de multe ori înăuntru, de obicei pentru întâlniri de bun augur, dar din când în când și pentru întrevederi mai neplăcute. Chiar luna trecută se luase la bătaie cu un coleg, prima lui bătaie din clasa a III-a, iar doamna Gladwell stătuse de vorbă cu el în spatele acelei uși.

– Așteptăm, spuse el.

– E foarte ocupată.

– E mereu ocupată. Vă rog, spuneți-i că suntem aici.

– Nu o pot întrarupe.

– Bine, atunci așteptăm, spuse Theo, uitându-se prin hol. Erau câteva bănci și niște scaune destul de tocite.

– Aici, zise el. Îndată ce rosti asta, colegii lui se aşezără pe bănci și pe scaune. Cei care nu mai aveau loc se aşezără pe podea.

Domnișoara Gloria mai era renumită și pentru toanele ei, iar în acel moment era destul de ursuză. Nu îi plăcea că spațiul ei fusese invadat de niște elevi nemulțumiți.

– Theo, vă sugerez, tie și prietenilor tăi, să așteptați afară, pe corridor.

– Dar ce are dacă stăm aici? spuse Theo.

– Am spus să așteptați acolo, răspunse ea enervată, ridicând tonul.

– Unde scrie că nu e voie să aștepți în holul școlii?

Domnișoara Gloria se înroși deodată, părând gata să explodeze. Își mușcă limba și trase aer în piept. Nu avea niciun drept să-i dea afară și era conștientă că Theo cunoștea asta. Mai